

№19.

შენათქმის კარგად შეხვედრის

ღილი და პავარა ამერიკა

თურქეთის სახელმწიფო მოღვაწეებში თურქეთს პატარა ამერიკა დაარქვეს.

პირდაუხანედ ბაჯბაჯა თურქეთს ხურს ამერიკის ტონი აიღოს, —
— ჩვენ ვართ პატარა ამერიკაო, —
ამბობს და, იყოს, იამერიკოს;
ბოლოს და ბოლოს ეც ამერიკა
დიდი რა არის, მცირე რა იყოს!?

საქართველო კომუნისტური პარტიის (კ) XIX ყრილობას

ღლე ემატება სამშობლოს,
მშვიდობის დიდა თენდება,
ჩვენი ქვეყანა სიმღერით
და სიხარულით შენდება!

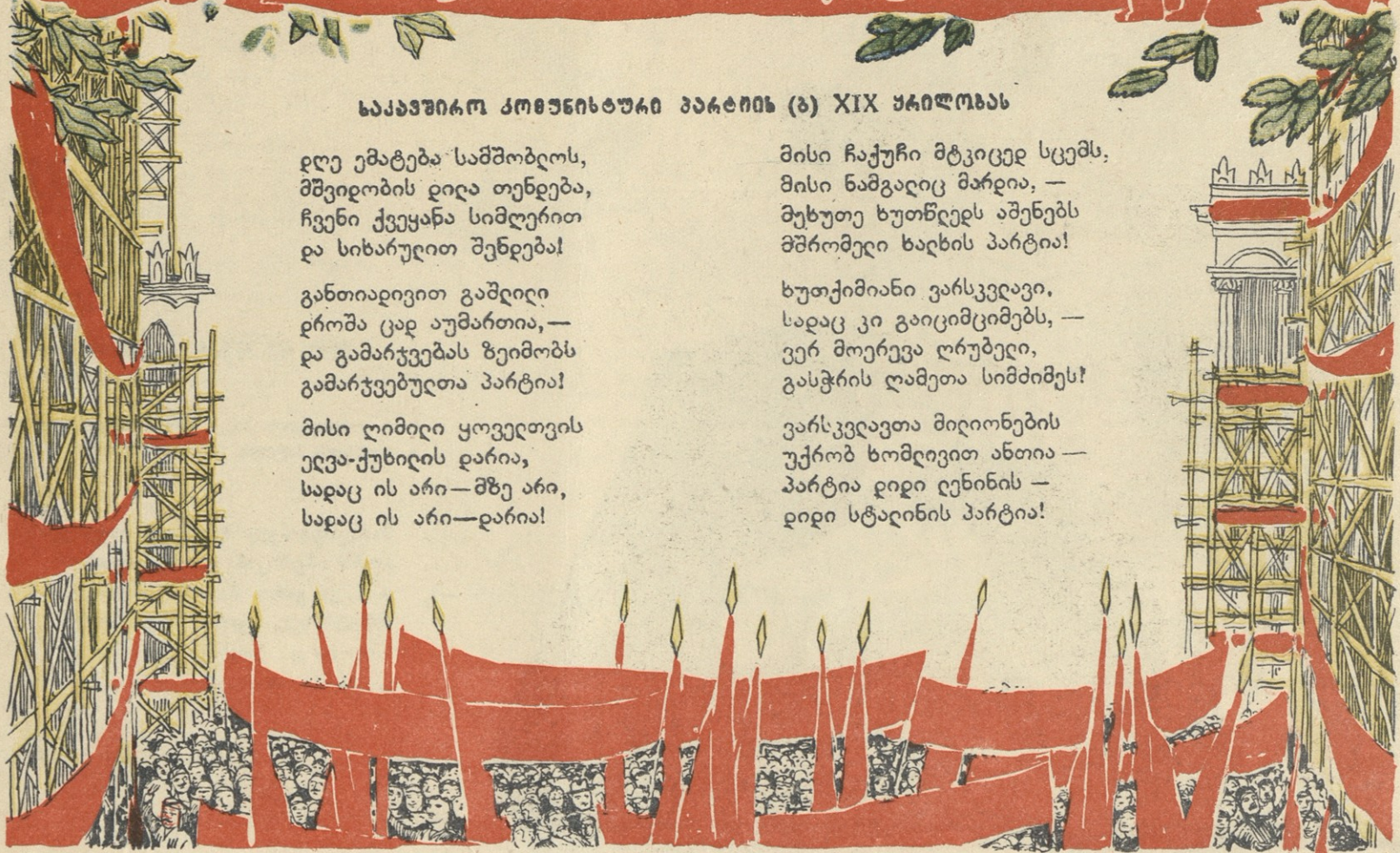
განთიადივით გაშლილი
დროშა ცაღ აუშართია, —
და გამარჯვებას ზეიმობს
გამარჯვებულთა პარტია!

მისი ღიმილი ყოველთვის
ედვა-ქუხილის დარია,
სადაც ის არი—მზე არი,
სადაც ის არი—დარია!

მისი ჩაქუჩი მტკიცედ სცემს,
მისი ნამგალიც მარდია, —
მუხუთე ხუთწიდეც აშენებს
მშრომელი ხალხის პარტია!

ხუთქიმიანი ვარსკვლავი,
სადაც კი გაიციმციმებს, —
ვერ მოერევა ღრუბელი,
გასჭრის ღამეთა სიმძიმეს!

ვარსკვლავთა მილიონების
უჭრობ ხომღვივით ანთია —
პარტია დიდი ღენინის —
დიდი სტალინის პარტია!

„თელასის“ პლომბები და საშაქრეში

პლომბი—ეს პატარა ტეფარია, ზონარგაყრილი ტყვიის ღილაკა, რომელსაც კარგზე, ან რაიმე შექანიკურ მოწყობილობაზე ამაგრებენ მისი „დაკეტილობის“ დასაცავად და შესამოწმებლად.

პლომბი — სტომატოლოგიაშიც გახლავთ—დაზიანებული კბილის დასაცავად და მას ბეინს უწოდებენ. არის პლომბი აგრეთვე ამათუიმ ნაწარმზე მიმაგრებული—მისი ფირმისა, თუ გამკეთებლის პირიანობის მაუწყებლად და დასაცავად.

როგორც მკითხველს ამ წერილის სათაურივე ჩააგდებს გულისხმაში, ჩვენ „თელასის“ პლომბზე გვსურს გასაუბრება. შეიძლება ზოგს გაუკვირდეს და გვითხრას:

— ელექტრონი ხომ ოცნებასავით ლაღი და თავისუფალი სტიქიაა, მისი „დაკეტილობა“ ვის გაუგონიაო? ეს, რასაკვირველია, გულუბრყვილობაზე მეტიც იქნებოდა და ჩვენ „თელასის“ მაგიერ შეგვიძლია განვაცხადოთ, რომ პლომბს უდიდესი როლი აქვს დაკისრებული ამ ლაღი სტიქიის განაწილება-გამოყენებაში, მის დაცვაში, რათა ელექტრონი უგზო-უკვლოდ არ იკარგებოდეს, რომ ის, ასე ვსთქვათ, „თელასს“ ჯიბიდან არ ამოაცალონ და არ გაიტაცონ.

ნათქვამს, ამ შემთხვევაში, ხუმრობად ნუ ჩავვითვლიან, ჩვენ პირდაპირ სამეურნეო-საექსპლოატაციო თვალსაზრისით ვლაპარაკობთ.

როგორც მოგხსენებთ, „თელასს“ თბილისის მცხოვრებთა თითქმის ყველა ბინაში გაყვანილი აქვს თავისი ქსელი, ქსელს თავისი სააღრიცხვო წერტები აქვს, წერტები—მრიცხველებით განისაზღვრება.

ჰოდა, აი ამ ელექტრომრიცხველებს აქვს პლომბები, ყველა მრიცხველს—თავისი პლომბი. განა ერთი? ორი პლომბი—ზემოდან და ქვემოდან. თქვენ, უბრალო და გულუბრყვილო მოქალაქეს, შეიძლება ეს პლომბები უბრალო, მრიცხველის დასამზადებელი ფირმის მაუწყებელი დამლაც კი გეგონოთ!

არა, ეს ის დამღებია, რომლებმაც ზემოხსენებულ მოსაზრებათა გარდა, თქვენს კეთილსინდისიერებას ფიზიკურად უნდა უთვალთვალონ, ვინაიდან „თელასი“ ვალდებული არ არის სჯეროდეს, რომ (უკაცრავად ამ სიტყვისათვის) თქვენ ათასი ტექნიკური მაქინაციის საშუალებით არ ამოაცლით მას ჯიბიდან რამდენიმე კილოვატ ელექტრონს და არ გაიტაცებთ.

რამდენადაც ანგარიში, როგორც ასეთი—უგრძობობა, იმდენად ზემოხსენებული მოსაზრებაც სამართლიანი გახლავთ და არც ერთ ელექტრომომზარებელს (მათ შორის ჩვენც) იმის საწინააღმდეგო არაფერი შეიძლება გვქონდეს, რომ „თელასმა“ პლომბებით ზომოს ჩვენი კეთილსინდისიერება, ვინაიდან ჩვენ ვალდებული ვართ არათუ დავეთანხმოთ „თელასს“ სწორი კონტროლის გაწევაში, არამედ კიდევ უნდა დავეხმაროთ მას ამ საქმეში. მაგრამ კონტროლი ხომ მაშინ აღწევს მიზანს, მაშინ იძლევა ნაყოფიერ შედეგს, როცა მას არ ამახინჯებენ, როცა მას სწორად და სისტემატურად ატარებენ. სამართლიანობა მოითხოვს აღვნიშნოთ, რომ ამ მხრივ ზოგი რამ რიგზე ვერ გამოიყურება აბონენტებთან ამ დაწესებულების დამოკიდებულებაში.

პატარა მაგალითი:

„თელასის“ საუბნო განყოფილებებმა შეამოწმეს ბინებში დადგმული მრიცხველები, რალაც ახირებული მიზეზის გამო,

რეჟისორი: — რაა, კაცო, ეს? ნახევარი კვერცხი ჩასაბარებლად გეყოფათ, საკმელად გეყოფათ, თუ რვეიზიის ჩასატარებლად?

— ნახევარი თხილის გული ცხრა ძმამ გაიყო, ხომ გაგიგონია...

ჩამწყვედელი ბუზები

ბევრ მრიცხველს თითო პლომბი აღმოაჩნდა: კოლოფის ქვედა პლომბი, მეორე კი—არა. ეს მომაკვდინებელი საექსპლოატაციო ცოდვა რატომღაც თვით მომხმარებელს ბრალდება და, ყოველგვარი გაფრთხილების მიუხედავად, ყოველგვარი მიზეზის გამოურკვევლად ისინი ცხადდებიან ბოროტმოქმედებად.

აი, უცებ აღმოაჩინა ინკასატორმა თქვენს მრიცხველზე ცალი პლომბი. თქვენს შორის ასეთი დიალოგი იწყება:

— ეს რა არი? პლომბი რად ავიგლეჯიათ?—გეკითხებათ დამსჯელის ტონით ინკასატორი.

— რატომ უნდა ამეგლიჯა? აზრადაც არ მომსვლია მისი აგლეჯა.

— ჰმ! ერთი უყურეთ „მიამიტს“! ავიგლეჯიათ ელექტრონის მოსაპარად!

— რას ბრძანებთ, რად მინდოდა მოპარვა? დახარჯული ენერგია ხომ ნაჩვენებია მრიცხველში? შეადარეთ ძველ და-ნახარჯს.

— ჰოდა წინათაც მოგიპარიათ!

— რას ამბობთ, საიდან აიღეთ?

— იქიდან, რომ ცალი პლომბი ავიგლეჯიათ!

— რად მინდოდა პლომბი?

— იმიტომ, რომ ელექტრონი მოგეპარათ!

და იწყება ასე „ხუცესს ყავდა“-ს მსგავსად, სანამ ინკასატორი მრისხანე ქვითარს არ გამოიწვრთ... თქვენს ბინაში არსებული წერტილების, ე. ი. შტეპსელებისა და ნათურების რაოდენობის მიხედვით, ან „ნარდალ“.

მაგრამ მაღლობა „თელასელებს“. ამ გადასახადს ისინი ჯარიმას როდი უწოდებენ. არა, ამას „სავარაუდო“ გადასა-

ხადი ჰქვიათ, რომ არ გეწყინოთ ასეთი მკვახე სიტყვა მას შემდეგ, რაც ინკასატორმა ქურდიც გიწოდათ, მაქინატორიც, ენერგიის გამწვანებელიც.

ამბობენ: ეს ზომა მიმართულია ელექტრონის მტაცებელთა წინააღმდეგო.

კეთილი და პატიოსანი, უფრო მკაცრადაც უნდა შევებრძოლოთ მათ, მაგრამ განა სწორედ აქ არ მართებთ „თელასელებს“ ისეთი მეთოდის გამონახვა, რომ პატიოსანი მომხმარებელიც ექვის ქვეშ არ დააყენონ?

მაგალითად, რა გამაფრთხილებელი წესი ახლავს თან მრიცხველს, როდის ასწავლეს აბონენტს პლომბის დაცვა? რა საბუთი არსებობს, რომ მონტიორმა ოდესღაც ნამდვილად სამპლომბიანი მრიცხველი დადგა ბინაში? აი, რა ნაკლი მოითხოვს გამოსწორებას. ეგეც არ იყოს, ეს მრიცხველები ხომ თვით „თელასის“ მიერვე დადგმული ბინებში? ხომ თვითონვე ამოწმებს აღნიშნულ მრიცხველებს და რაიმე დეფექტის წარმოშობის შემთხვევაში, ვალდებულია ჩსინი ახლით შეცვალოს? განა თვეში ორჯერ მაინც არ ნახულობენ მისი ინკასატორები მრიცხველებს, როცა დახარჯული ენერგიის საფასურს უწერენ მომხმარებლებს?

ნუ დაგვირახავენ „თელასელები“, ვიმეორებთ: ჩვენ სრულებითაც არა ვართ პლომბების წინააღმდეგი: იყოს ორი, სამი, თუნდ მეტიც, მაგრამ იყოს მათზე წესიერი კონტროლიც, როგორც დადგმის, ისე ექსპლოატაციის პერიოდში, რომ მისი პლომბები—ილიას „მგზავრის წერილების“. იმ ოფიცრის სისტემას არ დაემსგავსოს, რომელმაც ქურდის აღმოსაჩენად—საშაქრეში ბუზები ჩამწყვედია.

ფარსადანი

გადავწყვიტე ძველი მეგობრის თხოვნა შემესრულებინა და თბილისში სტუმრად ვეწვიე. ვიცოდი, გმირთა მოედანზე, ლენინის ქ. № 63, ასბინიან სახლში ცხოვრობდა, მაგრამ აღარ მახსოვდა რომელ შესასვლელით უნდა მოვხვედრილიყავ მასთან. ჩამოვუარე ყველა შესასვლელს და დაფებზე წავიკითხე მცხოვრებთა სახელები და გვარები. სამწუხაროდ, წარწერები ძნელად გავარჩიე. ბოლოს, როგორც იყო, ვიპოვე ჩემი მეგობრის მისამართი და ლიფტს მივაშურე.

— ლიფტი გაფუჭდა და არ მუშაობს, — „მანუგემა“ ლიფტზე მომუშავე ქალმა. რას ვიზამდი? მეხუთე სართულზე ფეხით ავუყვიე.

მივდევდი სართულებს და გართობის მიზნით ვკითხულობდი კედლებზე უცხო წარწერებს. შეურაცხყოფილი სიტყვები, ადამიანთა სახელები და ხელოვნური ლაქები აუშნობდა ახლად შეღებილ კედლებს, კიბეები მონაგვიანებული იყო, მაგრამ აქ იმან მიშველა, რომ კიბის რამდენიმე საფეხურს ერთად ვაბიჯებდი და ბევრი რამ კიდევ ვერ შევნიშნე.

„გულითა მხიარულითაო“ რომ იტყვიან ხოლმე, ისე მიმიღო ჩემმა მასპინძელმა. რადგან ვახშმად მიმიპატიჟა, წინასწარ ხელების დაბანვა მთხოვა. ონკანს მავაშურე, მაგრამ წვეთი არ მოდიოდა.

— თვეში 30-40 მანეთს მარტო წყლის გადასახადს მახდევინებენ და წყალს ისე ხშირად გვიწყვეტენ ხოლმე, რომ მარაგის აღებასაც ვერ ვასწრებთ, — ცოტა ნაწყენი კილოთი მითხრა ჩემმა მასპინძელმა გიორგიმ. ხელები ჩაიდანში დარჩენილი წყლით დავიბანე და ვახშმობას შევუდექით.

— კარგი ყოფილა თბილისში ცხოვრება. თუ წყლის ფულს ბევრს ვახდევინებენ, სამაგიეროდ ორივე მხრიდან მეზობლები მუსიკითა და სიმღერებით გართობენ უფასოდ-მეთქი, — მეგობრული ხუმრობით გადავუქარ ჩემს მასპინძელს...

— ეს სწორია, თუ შენ გინდა მოისმინო მუსიკა, ან სიმღერა, მაგრამ სამწუხაროდ ეს ამბავი ღამის 12 საათის შემდეგაც გრძელდება და არ გაძინებს, აი რა არ არის კარგი, ჩემო ივანე!

ქალაქისა და სოფლის ამბებზე საუბრის შემდეგ, მოსვენებას მივეცი თავი და მართლაც მუსიკის უცნაურმა მელო-

დიებმა ძილი დამიფრთხო. გათენებისას კი — ღრმა ძილში მომესმა ავტომანქანის საყვირის გაბმული ხმა. ნამძინარე ვიყავი შუქზე საათს დავეხედე. დილის 5 საათი იყო. მაინც ვერ მივხვდი ასე უნათებლივ ვის უძახდა ავტომძღოლი? სინათლე ჩავაქრე და წართმეული ძილის გაგრძელება დავაპირე. ცოტა ხნის შემდეგ რამდენიმე ავტომანქანის საყვირის ხმა და მძღოლების შეძახილები ერთად მომესმა. ვიფიქრე ხანძარი ხომ არ გაუჩნდა ასბინიან სახლს-მეთქი და აივანზე გამოვვალ.

ჩემი უდროოდ გაღვიძების ამბავი მასპინძელსაც შეენიშნა თურმე და დილით ბოდიშის მოხდით მითხრა: ზოგი მოზინადრე სანადიროდ ადრე მიდის ხოლმე და, ალბათ, ისინი იქნებოდნენო. რა შემდლო მეთქვა ამ მყუდროების დარღვევაზე, როცა სხვის ბინაში ვიყავი?

იმ მოსაზრებით, რომ მასპინძელი არ შემეწუხებინა, დილით აივანზე გამოვვალ და თბილისის არემარის დათვალიერებას შევუდექი. ბევრი კარგი რამ ვაკეთებულა თბილისში: ქალაქს შეუცვლია სახე; გრძელდება კეთილმოწყობა, ლამაზდება დედაქალაქი.

უცებ ჩხრიალის ხმა მომესმა და ზემო სართულიდან თავზე ჩამომესხა წყალი. გვერდზე გავდექი. შევიხედე ზევით და დავინახე ერთი გოგონა როგორ უსხამდა წყალს ყვავილებს. ყვავილების მოყვარული კაცი ვარ და გოგონას ვერაფერი ვკადრე. ვავიფიქრე: იქნებ დილითაც მასპინძელს წყალი არ ჰქონდეს და რადგან თავი დამისველდა, პირისახესაც ამ წყლით დავიბან-მეთქი. ყოველ შემთვევისათვის ასეც მოვიქეცი.

უნებურად აივნის იატაკიც დავათვალიერე. ქუჩყიანი, ნახევი ქალაღლები, პაპიროსის ნაწვევები, ატმისა და ჯანქურის კურკები და სხვა მრავალი ნაგვის „ინვენტარი“ ამკობდა.

— ესაო, — საუბრისას ხუმრობით მითხრა ჩემმა მასპინძელმა, — ჩვენი ზევითა სართულის მეზობლების მიერ გადმოყრილი ნაგავია, ალბათ სანაგვე ყუთში ჩატანა დაეზარათო. უხერხულობიდან გამოსაყვანად საუბარი სხვა თემაზე გადავიტანე.

— თქვენს უბანში კინოთეატრი თუ გაქვთ?

— არა.
— საპარკმახერო?
— ამაზედაც უარით მიპასუხა.
— მალაზიები?

მალაზიები შენობის პირველ სართულზე არის, მაგრამ სურსათ-სანოვარე სამწუხაროდ, ყოველთვის არ მოაქვთ.

— სასადილო?
— სასადილო იყო, მაგრამ დაკეტეს.
— ბიბლიოთეკა?
— სამწუხაროდ არც ბიბლიოთეკა

გვაქვს და არც კლუბი, — თუმცა ამის მოწყობა შესაძლებელიც არის და აუცილებელიცო. — გულდაწყვეტით მიპასუხა ჩემმა მასპინძელმა.

დილის 9 საათი შესრულდა. ასბინიანი სახლის შესასვლელთან მრავალმა ავტომანქანამ მოიყარა თავი. საყვირების შემზარავმა ძახილმა სახანძრო რაზმის მანქანების მიერ შექმნილი ვანგაში გამახსენა. მაინც ვერ ვავერკვიე რათ აძლევდნ ავტომძღოლები სიგნალებს, როდესაც ისინი გარკვეულ დროისათვის არიან დაბარებულნი?

იმ მიზნით, რომ რაიონში ერთად წავსულიყავით, — ჩემს თანამგზავრთან ტელეფონით დალაპარაკება ვცადე, მაგრამ, სამწუხაროდ, ტელეფონი მოშლილი აღმოჩნდა.

— ნუ გაგაკვირდება, აქ ასეთი შემთხვევა ხშირიაო, — მითხრა მასპინძელმა.

საუზმის შემდეგ მაღლობა გადავუხადე, გამოვემშვიდობე და ასბინიანი სახლის ეზოში ჩამოვედი.

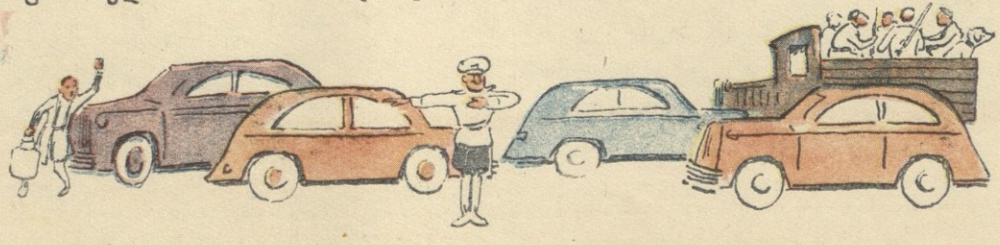
აუარებელი ხალხი შემოდიოდა ეზოში და გადიოდა გარეთ. როდესაც შემოსასვლელ კარებთან მდგომ დარაჯს შევეკითხე ეს რა ხალხია-მეთქი, — მან მიპასუხა: — რა ვიცი, აქ ქვეყანა მოდის და მიდის, ამას წინათ მალაზიაც გატეხეს და საქონელი წაიღეს, აბა, რა ვაი-ვო ვინ რისთვის მოდის და რისთვის მიდისო. მეც გამოვბრუნდი ეზოდან და გავუდექი ჩემს გზას...

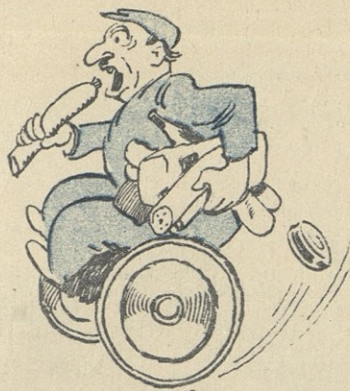
პატივცემულო ნიანგო! მე თბილისში სოფლიდან ჩამოსული კაცი ვიყავი და, აბა, ვისთვის რა შემეძლო მეთქვა? ვიგრძენი მხოლოდ მასპინძლის უხერხულობა, რაზედაც ვთხოვთ ბოდიში მოხნალოთ.

ერთი კი მინდა ვთხოვოთ: იქნებ დაეხმაროთ ასბინიანელებს ზეოჩამოთვლილი საკითხების მოგვარებაში?

ამბობენ, ახლა თბილისში მრავალსართულიანი სახლების მშენებლობა უნდა დაიწყონო და თუ ასბინიანში არ მოვაგვარეთ ეს საკითხები ახლავე, — მრავალბინიან და მრავალსართულიან სახლებში ხომ უფრო გართულდება ეს?

პატივისცემით
ივანე ლახტიცაიძე

ამიერკავკასიის რკინიგზის მუშათა მომარაგების განყოფილებას აქვს მრავალი ვაგონი-მალაზია. ერთ-ერთ ასეთი მალაზიის გამგედ თბილისში მუშაობდა ვინმე ალ. მელქაძე. დაგორავდა მალაზია, „მუშაობდა“ ალექსი და ამ გორაობა-შრომაში გარკვეული თანხა შემოეფლანგა. გარკვეული დანაშაულის გამო, მელქაძემ გარკვეული სასჯელი მიიღო: იგი თანამდებობიდან მოხსნეს.

მელქაძე მგორავ მალაზიიდან გადმოაგორეს, მაგრამ რაკი ერთხელ მოძრაობაში მოსული იყო, ინერციით იგორა და სამტრედიის ჩაგორდა. აქ მას დახვდა სამტრედიის განყოფილების გამგე მჭედლიშვილი, მკერდი შეუშვირა, შეაჩერა და უთხრა:

— შეჩერდი, ლექსო, ამაზე უკეთეს ადგილს ვერსად იშოვნი!

— ვერ შევჩერდები! — იყვირა ლექსომ და გზა განაგრძო. მაშინ მჭედლიშვილმა კვერთხის მაგიერ — ბრძანება მიასწოდა ლექსოს. ბრძანებაში კი ეწერა: მოქალაქე ლექსო სამტრედიის მუშაობს, მაგრამ რაკი კვალიფიკაციის ამაღლება ესაჭიროება, ხარკოვის სასწავლო კმინატში მივლინებით ვგზავნი.

კურსებზე კვალიფიკაციის ამაღლების პერიოდში სწერდნენ და სწერდნენ თბილისელები სამტრედიელებს — ალექსი — გამფლანგველია, ახლოს არ გაიკაროთ, თორემ ისე გადაგვამთ, თვალის დახამხამებას ვერ მოასწრებთ.

მაგრამ სამტრედიელი რკინიგზელები თურმე სხვა ენაზე ლაპარაკობენ და თბილისელების წერილები ვერ წაიკითხეს. დაბრუნდა ალექსი კურსებიდან და № 2 ვაგონ-მალაზიის გამგედ დანიშნეს.

იგორა ამ ვაგონმა, იგორა და სადგურ ურეკში გაჩერდა. ვაგონ-მალაზია კი გაჩერდა, მაგრამ ალექსის რა გააჩერებდა! მიჰყო ხელი სახელმწიფო დოვლათს და დღედაღამ „სამტრედიავ, შენი ჭირიმეს“ მღეროდა.

ვინ მოთვლის რამდენი სწერეს ურეკელებმა სამტრედიელებს — მოხედეთ ლექსოს, ცოდოა ბიჭი, ყელზე არაფერი დაადგესო. მაგრამ სამტრედიელმა რკინიგზელებმა ვერც ეს ენა გაიგეს.

ბოლოს ალექსის მართლაც დაადგა ყელზე... არა მალაზიის ქონება, არამედ ერთი გოგონას სიყვარული. ღვინით გაღებულმა, კვალიფიკაციამაღლებულმა ვაგონ-მალაზიაში შეიტყუა ეს გოგონა და შეურაცხყოფა მიაცენა.

ვაგონ-მალაზიას, მართალია, ცუდი პატრონი ჰყავდა, მაგრამ ხსენებულ გოგონას კარგი პატრონი აღმოაჩნდა და ლექსო „მომრავიდან“ „უძრავში“ გადააბრძანეს. ამ ბოროტმოქმედებასთან შეთავსებით მას 17 ათასი მანეთის გაფლანგვაც აღმოაჩნდა.

ლექსოს მფარველი მჭედლიშვილი კი ნაწყენი დარჩა, რადგან ლექსოს თეორიული დონე აუმაღლა და პრაქტიკულად კი იმდენი არ აცალეს, რომ მფარველისათვის სამაგიერო... მალაზია გადაეხადა.

ბ. შაკაძელი

თუმც დანაკდისი უპოვეს, პროკურატურას გადასცეს, მაინც არ მოხსნეს ხაიმი. საქმე მოთავდა ყაიმიით...

როგორ ვიპოვოთ დანაშაული?

ამას წინათ, აკ რკინიგზის მუშათა მომარაგების განყოფილების უფროსის მოადგილე მღებრიშვილი საქონლის გასანაწილებლად დაჯდა.

— რა იქნება, რომ კვერცხის განაწილებაში სამტრედიაც მოვახვედროთ? — განაცხადა მან.

— სამტრედია, ბატონო, თვითონ კვერცხის ქვეყანაა. სამტრედიის ქათამი კვერცხს ისე სდებს, რომ კაკანიც არა ჭირდება! — მოახსენეს თანამშრომლებმა.

— თქვე კაი კაცებო, ზედმეტი ვის მოქარბებია! — გაიკვირვა მღებრიშვილმა და სამტრედიის მუშათა მომარაგების განყოფილებისათვის 33.000 ცალი კვერცხის გაგზავნა ბრძანა.

— კი მაგრამ, კვერცხი ხომ მესამე ხარისხისაა, სამტრედიამდე მგზავრობას ვერ გაუძლებსო. — გაახსენეს მას,

— დღესვე გაგზავნოთ, გაუძლებსო, — ბრძანა მღებრიშვილმა.

თანამშრომელთა წინასწარმეტყველება მართალი გამოდგა. კვერცხით დატვირთული ვაგონი მხოლოდ რვა დღის შემდეგ მიაღდა სამტრედიის.

რაკი მომხმარებლებმა შეიტყეს, რომ მალე ამ კვერცხებიდან წიწილები გამოხტებოდნენ, კვერცხის ყიდვა შუა გზაზე შეწყვიტეს.

10,000 ცალი კვერცხი გაუსალბელი დარჩა!

ახლა გამოძიებელი გაფაციცებით დაეძებს დანაშაულს, დანაშაულს, რომელმაც შედარებით ნაკლები მყიდველი მოატყუა და ეს ათი ათასი ლაყე კვერცხიც მომხმარებელს არ მიყიდა.

აი, შემთხვევა, როცა კაცი ცხენზე ზის და ცხენს დაეძებს.

ბ. სერიძელი

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниваги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 3-10-49.

ბელმოწ. დასაბ. 1952 წ. 14/ა. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“, რუსთაველის პროსპ. № 42, შეკ. № 2494 გამოც. № 19. ტირ. 15.000. უფ 14320

ჩვენ ხშირად ვითვლით პირუტყვის ბევრ სულს, მაგრამ სორცი და რძე ნაკლებად გვაქვს.
საჭ. კომუნისტური პარტიის (ბ) XV ყრილობის მასალებიდან.

— დახვადეთ და შიღეთ: — ორას ხმოცდაათ ხულს ვაბარებთ.
— ხულს კი ვვაბარებთ, მაგრამ რძე და სორცი ვის მოვთხოვთ?